

anføre, at Nørresundby næsten overalt har teglhængte Bygninger og paa de fleste Steder brolagte Gader, og dernæst have Beboerne, Een for Alle og Alle for Een, i et Møde, som blev sammenkaldt i Sommer, og hvortil de indbød mig at være tilstede, for at forbedre Sagen, erklæret — og dette er uden Tvivl ogsaa igjennem Byens Sogneforstanderskab kommet til Indenrigsministeriets Kundskab i Sommer, — at de vare villige til at overtage disse Forpligtelser og underkaste sig de Byrder, som vilde følge af at faae Kjøbstadsret.

L. Jensen: Det glæder mig at kunne være enig med den ærede Indenrigsminister i, at der er Trang til at faae Kjøbstæder nordens for Klimfjorden for Benschysfel; det er en Trang, der har været tilstede i mange Aar. Paa den anden Side skal jeg villigen indrømme den ærede Indenrigsminister, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Kjøbstadrettigheder paa det nævnte Sted vil være forbundet med ikke ubetydelige Vanskeligheder; men jeg maa dog ansee det for meget hensigtsmæssigt, at fremme denne Lov til videre Behandling; thi selv om man ikke skulde faae Sagen afgjort i denne Sæsson, vil det dog være muligt, at de gjorte Forarbejder meget vilde fremskynde Sagens endelige Afgjørelse i næste Sæsson. Jeg maa nemlig paastaae, at der her er et væsentligt Savn at afhjælpe, idet Landmændene i Benschysfel, saaledes som Forholdene nu ere, ved Af sætningen af deres Producter lide et stort Tab, der maastee gaaer i millionvis, især naar hensees til den Tidsspilde, de nu maae finde sig i, og det er Tidsspilden, jeg anseer for væsentligere end selve Pengendgiften for Landmanden, thi han maa undertiden vente i 2 a 3 Dage for at blive af med sine Producter, formedelst at Dverfarten er umulig. Jeg maa derfor raade til at lade Sagen gaae videre, og det saameget mere, som den høit agtede Indenrigsminister ikke modsætter sig dens Fremme.

Grundtvig: Ja! jeg skal blot understøtte og anbefale nærværende Forslag til videre Behandling, da det, idetmindste for mine Dine, er klart, at selv om der ikke skeer Andet, saa vilde det dog derved kunne komme for Dagen,

hvad det er for nærmere Oplysninger, som maa udfordres, forinden der kan tages en endelig afgjørende Bestemmelse om denne Sag; thi hvad den høitærede Indenrigsminister i denne Henseende anmærkede, var jo, idetmindste efter min Mening, meget lidet oplysende, og der var uidentivl — jeg kan ikke vide det — en mærkelig Feiltagelse deri, da jeg slet ikke kan begribe, hvorledes den Omstændighed, at Nørresundby er en Deel af et Landsogn, skulde kunne lægge nogen særdeles Hindring i veien for at give den Kjøbstadsret, da der jo ere ikke faa af vore Smaakjøbstæder i hele Danmark, som tillige have et Landsogn.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med videre at drøfte denne Sag; jeg troer, at det var ganske rigtigt, naar jeg udtalte, at en Ordning, ifølge hvilken en Deel af et selvstændigt Landsogn skal gjøres til en særegen Kjøbstad og Commune, har sine Vanskeligheder. En nøiere Udvikling heraf vil jeg imidlertid for Dieblirket ansee for tidsspildende.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattes Forslagets Fremme under Afstemning, og vedtoges med 76 St. mod 1.

Formanden: Idet jeg gaaer over til Nr. 8 paa Dagsordenen, skal jeg bemærke, at dette Nummer udgaaer. Det er kommet for tidligt paa Dagsordenen, idet jeg har forverlet det med en anden Sag. Jeg skal foreløbig forbigaae Nr. 9 paa Dagsordenen og derefter gaae over til det næste Nummer, som er: „1ste Behandling af Forslag til Lov om Omkostninger ved Landstingsvalgene. (Lovforslaget findes i Ushængen, Sp. 109).“

Da Ingen begjærede Ordet, fattes Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 87 Stemmer.

Ændringsforslags Indlevering i Bureauet indtrævedes derpaa inden næste Mødes Slutning.